

MICHAEL BOND

Paddington na cestách

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

PADDINGTON
NA CESTÁCH

PADDINGTON NA CESTÁCH

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

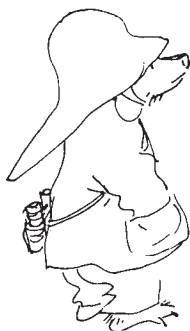
Text copyright © Michael Bond 1961
Illustration copyright © Peggy Fortnum
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

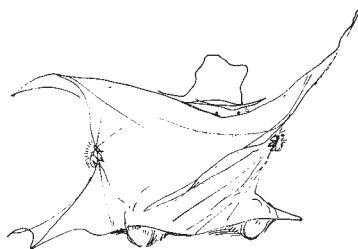
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2467-9

OBSAH

1. Paddington sa pripravuje	7
2. Návšteva banky	23
3. Problémy na letisku	41
4. Paddington zachraňuje situáciu	57
5. Paddington a ‚pardon‘	75
6. Na rybačke	99
7. Paddington sa vydáva na cestu	120

Prvá kapitola

PADDINGTON SA PRIPRAVUJE

Paddington sedel uprostred veľkého neporiadku. Odjakživa patril k medveďom, čo sa ľahko dostali do riadnej šlamastiky, a neporiadok ho veľmi neprekvapoval. Keď sa však teraz postavil a rozhlíadol po izbe, musel aj on uznať, že je to ešte horšie než zvyčajne.

Všade sa povalovali porozhadzované mapy a kúsky papiera, nehovoriac už o zopár škaredých pohárov od marmelády a dlhej cestičke stôp po medveďích

labkách. Stopy sa začínali na mape, ktorú si na posteli rozprestrel na paplón. Bola to veľká mapa Londýna a v jej strede pri prvom odtlačku labky bol kruh, ktorý označoval, kde sa nachádza adresa Windsorské záhrady, dom Brownovcov.

Cestička stôp po mape viedla z domu na juh a koncom postele na ďalšiu mapu, ktorá bola rozložená na podlahe pri nohách postele. Odtiaľ pokračovala stále na juh, až kým nedošla k Lamanšskému prielivu a k tretej mape pri okne, na ktorej bolo severné pobrežie Francúzska. Cestička sa končila na vlhkej hĺstke zo starých omrvíniek z koláča, kôpky marmelády a kvapky červeného atramentu.

Paddington si sťažka odfúkol a roztržito do tejto čudnej zmesi položil labku. Klakol si, prižmúril oči a pozrel sa na neporiadok v izbe, ale vyzeralo to ešte horšie. Takto pri zemi videl len samé hrbolce a hrebene.

Už-už si chcel ľahnúť a celú záležitosť poriadne premyslieť, keď ho do života náhle vrátil zvuk štrngajúcich tanierov a kroky na schodoch.

Paddington s previnilým výrazom na tvári vyskočil a začal všetko rýchlo zhŕňať pod posteľ. Hoci mal

na svoj neporiadok niekoľko skutočne dobrých vysvetlení, bol si istý, že ani pani Brownová, ani pani Birdová nebudú mať veľkú chuť vypočuť si ich – a už vôbec nie teraz počas raňajok, keď sa zvyčajne všetci hrozne ponáhľajú.

„Už si hore, Paddington?“ zaklopala na dvere pani Brownová.

„Nie – ešte nie, pani Brownová,“ odvetil Paddington tlmene a snažil sa zasunúť pohár s marmeládou pod skriňu. „Myslím, že mám ešte zalepené viečka.“

Paddington bol v podstate pravdovravný medveď, a tak kým zbieral zvyšok svojich vecí, privrel viečka a niekoľkokrát zachrápal. Nahmatal pero a atrament, rýchlo ich vložil do klobúka, nasadil si ho na hlavu, potom zhrnul i posledné mapy a neisto prešiel po izbe.

„Čo sa tu deje, Paddington?“ zvolala ešte raz pani Brownová, keď sa dvere odrazu otvorili a objavil sa v nich medveď.

Keď Paddington zbadal pani Brownovú, ako tam stojí s jeho raňajkami na podnose, od prekvapenia takmer padol z nôh.

„Pomýlil som si vás so skriňou, pani Brownová,“

zahlásil, labky s mapami schoval chytro za chrbát a cúval k posteli. „Akiste som omylom zablúdil.“

„Ako inak,“ povedala pani Brownová a vošla za ním do izby. „Jakživ som nepočula toľko búchania a rachotu!“

Pani Brownová si podozrievavo premerala izbu, ale zdalo sa, že všetko je na svojom mieste. Upriamila teda pozornosť na Paddingtona, ktorý teraz sedel na posteli a tváril sa veľmi podozrivo.

„Určite ti nič nie je?“ spýtala sa znepokojene, keď pred neho položila podnos. Na okamih sa pani Brownovej zdalo, že Paddingtonovi pri ľavom uchu vidí stekať červený pramienok, no kým sa tomu mohla lepšie prizrieť, Paddington si stiahol starý klobúk ešte hlbšie do tváre. Ale ani tak sa jej nepáčilo, ako to celé vyzerá, a chvíľu sa pri dverách zdržala pre prípad, že by niečo nebolo v poriadku.

Paddington si želal pravý opak, chcel, aby pani Brownová čím skôr odišla. Ako sa náhlil upratať ten neporiadok, zabudol nasadiť na fľaštičku s atramentom zátku a celé temeno hlavy mal už mokré.

Pani Brownová zatvárala dvere a vzdychla si. Zo skúseností vedela, že keď mal Paddington jednu

z tých svojich nálad, nemalo zmysel pátrať po vysvetlení.

„Ak môžem niečo dodať,“ obrátila sa pani Birdová na pani Brownovú, ktorá za ňou prišla do kuchyne a vypočula si všetko o Paddingtonovom zvláštnom správaní, „ten mladý medveď nie je v tomto dome jediný, kto sa správa čudne. Všetko to má niečo spoločné... veď *viete s čím!*“

Pani Brownovej neostávalo nič iné, len súhlasiť. Domácnosť Brownovcov bola už od včera večera hore nohami.

Všetko sa to začalo, keď sa pán Brown vrátil domov s veľkou kopou máp a farebných prospektov a oznámil, že idú na letnú dovolenku do Francúzska.

V priebehu niekoľkých minút sa zvyčajný pokoj a ticho v dome na adrese Windsorské záhrady 32 stratili a viac sa nevrátili.

Dovolenka sa stala jedinou témou rozhovoru od večere až po posledné slovo pred spaním. Začalo sa pátranie po starých plážových loptách a plavkách v nepoužívaných skrinkách, robili sa plány a pani Birdová začala prať a žehliť menšiu horu bielizne pripravenej na ten veľký deň.

Najviac nadšený bol z tejto správy Paddington. Odkedy je členom rodiny Brownovcov, vzali ho už na niekoľko jednoduchých výletov, ktoré si nesmierne užil, ale ešte nikdy nebol na ozajstnej dovolenke a nevedel sa jej dočkať. Nadšenie ešte väčšmi vystupňoval pán Brown, ktorý mu v návale šľachetnosti dal na starosť mapy a vec zvanú itinerár.

Paddington si najprv nebol celkom istý tým, či by mal mať zodpovednosť za niečo, čo znie tak dôležito ako itinerár, ale keď mu Judy vysvetlila, že je to len zoznam miest, ktoré navštívia, a všetkého, čo budú robiť, rýchlo zmenil názor. Paddington zbožňoval zoznamy a „Plán cesty“ znel najzaujímavejšie.

„Len pripomínam,“ povedala pani Birdová zamyslene, keď sa o tejto Paddingtonovej úlohe rozprávala s pani Brownovou pri praní, „že ak ten mladý medveď má mať na starosti mapy, budeme potrebovať dva týždne. Len si tým koledujeme o problémy. Takto predsa môžeme skončiť kdekolvek.“

Pani Brownová si znovu vzdychla. „Ach, jaj,“ hlesla a začala sa venovať iným veciam, „aspoň mu to urobí radosť. Veď viete, ako rád si zapisuje veci.“

„Hm,“ uvažovala pani Birdová. „Jedno viem cel-

kom iste – bude to na všetkých plachtách. To mi len budú itineráre!“ prehodila a zachmúrene sa zadívala na strop k Paddingtonovej izbe na druhom poschodí.

Pani Birdová už zo skúseností a z neustáleho prania postelnej bielizne vedela, že Paddingtona treba držať od atramentu čo najďalej. Tentoraz sa však nemusela zaťažovať touto predstavou, lebo Paddington práve v tej chvíli prestal písať. V skutočnosti sedel na posteli a pozorne si čítal veľký hárok papiera, ktorý držal v labkách.

Celkom hore sa obrovskými červenými písmenami vynímal nadpis:

PUDINGTONOV YTYNERÁR

a za ním ako dôkaz pravosti nasledoval špeciálny odťahok jeho labky.

Paddington si nebol úplne istý, ako sa píše slovo itinerár, a hoci si včera v noci prezrel v slovníku pána Browna všetky slová na „Y“, nemohol ho nikde nájsť. Paddingtona to však ani príliš neprekvapilo. O slovníkoch nemal vysokú mienku a často sa mu

stávalo, že keď tam chcel nájsť mimoriadne zložité slovo, nikde ho nebolo.

Prvá položka na zozname bola:

7 *chodín* – Obrovské raňajky

a potom nasledovalo

8 *chodín* – Odísť z domu (Windsorské záhrady 32)

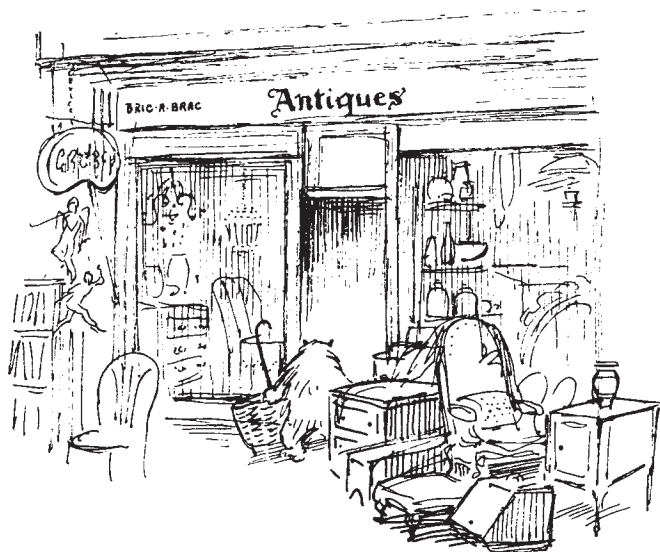
9 *chodín* – Desiata

11 *chodín* – Jedenásta

Paddington si zoznam ešte niekoľkokrát prečítal a po tom, čo doň dopísal 12 *chodín* – *Príchod do lietadla* – *obed*, poskladal papier a zbalil ho do tajného priečinka svojho kufra. Plánovať dovolenku – najmä dovolenku v zahraničí – bolo oveľa zložitejšie, ako si myslel. Uvedomil si, že mu neostáva nič iné, len sa poradiť s pánom Gruberom.

O pár minút neskôr, len čo sa rýchlo umyl, ponáhal sa dolu na prízemie, prevzal si od pani Birdovej lístok na nákup a vytratil sa z domu aj s košíkom na kolieskach a odhodlaným výrazom v očiach.

Len na chvíľu sa zastavil v pekárni, kde mal stálu objednávku na čerstvo upečené žemličky, a potom hneď zabočil na rohu Portobello Road. Zamieril k ob-

chodu pána Grubera s jeho dôverne známymi výkladmi, ktoré od starožitností všetkých možných tvarov a veľkostí praskali vo švíkoch.

Pán Gruber mal rovnako rád kakao a žemličky ako Paddington a často pri spoločnom desiatovaní viedli dlhé rozhovory. Pán Gruber v mladosti veľa cestoval a Paddington si bol istý, že o dovolenke v zahraničí bude vedieť všetko.

Keď pán Gruber počul tú novinu, ovládlo ho rovnaké nadšenie ako Paddingtona a rýchlo ho zaviedol k pohovke vypchatej konským vlasom, ktorú mal vyhradenú na všetky ich dôležité rozhovory.

„To je ale milé prekvapenie, pán Brown,“ povedal

pán Gruber, kým sa zvrátil pri sporáku a kastróle s mliekom. „Na svete asi nebude veľa medveďov, ktoré dovolenkujú v zahraničí, a preto si to musíte poriadne užiť. Ak vám môžem s niečím pomôcť, len mi dajte vedieť.“

Pán Gruber chystal kakao, pozorne počúval všetky Paddingtonove vysvetlenia a na tvári sa mu pomaly usadzoval ustarostený výraz.

„Musím povedať, že mať na starosti itinerár je pre mladého medveďa veľká zodpovednosť, pán Brown,“ vyhlásil napokon a podal Paddingtonovi hrnček pariaceho sa kakaa a žemličku. „Uvidím, čo bude v mojich silách.“

Bez zbytočného otáľania si kľakol a začal triediť kopy starých kníh v škatuli za pohovkou.

„Zdá sa, že každý teraz dovolenkujú v zahraničí, pán Brown,“ povedal a podal Paddingtonovi niekoľko kníh. „Knihy o Francúzsku idú dosť na dračku, tak dúfam, že tieto sa vám na niečo zídu.“

Paddington si išiel oči vyočiť, lebo kopa pri ňom stále rástla, a od prekvapenia takmer padol zo stoličky, keď sa pán Gruber odrazu postavil so starou čiernou baretkou v rukách.

„Je trochu priveľká,“ ospravedlňoval sa pán Gruber a pridržal ju proti svetlu, „a mole do nej urobili dve diery. Ale je priamo z Francúzska a budem rád, keď ju využijete.“

„Veľmi pekne vám ďakujem, pán Gruber,“ povedal Paddington. „Diery od molí sa mi budú hodiť na uši. Medvedom sa uši veru nezohýnjajú len tak ľahko.“

„No, dúfam, že sa vám všetko zídde,“ povedal pán Gruber a pri pohľade na Paddingtonovu tvár sa aj on veľmi potešil. „Ak chcete naplánovať itinerár, bude vám treba veľa kníh. Nikdy neviete, čo sa môže v zahraničí stať, pán Brown.“

Pán Gruber ďalej vysvetľoval, čo všetko Paddington na cestách uvidí, a prešla ešte hodná chvíľa, kým si Paddington utrel z fúzov poslednú kvapku kakaa a postavil sa na odchod. Pri pánovi Gruberovi čas plynul vždy rýchlo, lebo dokázal podať veci omnoho zaujímavejšie než ktokoľvek iný.

„Asi sa nebudem mýliť, keď poviem, že si toho do zápisníka budete musieť zaznačiť naozaj veľa, pán Brown,“ povedal pán Gruber Paddingtonovi, keď mu pomáhal naložiť knihy do vozíka na nákupy. „Už sa teším, ako si to všetko prečítam.“

Paddingtonovo nadšenie rástlo, a tak zamával pánovi Gruberovi na rozlúčku a pod ťarchou celého nákladu sa trmácal po Portobello Road. Vozík bol vskutku ťažký a medveďovi sa len s námahou dариlo riadiť ho, niekoľkokrát takmer narazil do jedného či dvoch stánkov, ktoré lemovali cestu.

Okrem toho chodilo Paddingtonovi po rozume toľko vecí, že nevedel, na ktorú myslieť skôr. Osobitne ho lákalo vyskúšať si novú baretku a aj niektoré knihy pána Grubera vyzerali vskutku zaujímavé. Nakoniec sa rozhodol, že si sadne, oddýchne a pritom jedno i druhé preskúma. Položil starý klobúk na zem, starostlivo si upravil baretku a potom začal z nákupného košíka vyberať knihu za knihou.

Bol tam slovník. Potom francúzska kuchárska kniha – plná receptov a farebných obrázkov jedál, od ktorých sa mu slinky zbíhali. Po nej prišla na rad kniha s mapami a radami, ktoré veci si pozrieť alebo robiť, a za ňou nasledovalo niekoľko ďalších bohato ilustrovaných kníh.

Napokon Paddington natrafil na veľmi dôležito vyzerajúci zväzok viazaný v koži, na ktorom bolo na

obálke zlatým písmom napísané *Užitočná konverzačná príručka pre cestovateľov*. Skôr než ju Paddington z košíka vybral, ponáhľal sa cez cestu a opláchol si labky v neďalekom žľabe pre kone. Pán Gruber mu totiž vysvetlil, že kniha je veľmi stará, a poprosil ho, aby ju opatroval ako oko v hlave.

Keď sa Paddington vrátil, znovu si sadol a začal knihu skúmať. Bola veľmi nezvyčajná a on si nepamätal, že by takú niekedy videl. Hneď na prvej strane bola kresba čohosi, čo vyzeralo ako veľmi staromódne auto ťahané štyrmi bielymi koňmi. Kniha bola plná užitočných viet, ako si po francúzsky vypýtať veci, aj s vysvetľujúcimi obrázkami.

Netrvalo dlho a tak sa do nej pohrúžil, že takmer zabudol, kde je. V časti označenej ako *Cestovanie* bola pozoruhodná veta, ktorá ho okamžite zaujala. Znela: „Moja stará mama vypadla z dostavníka a potrebuje ošetrovanie.“

Paddington si bol istý, že sa to veľmi zíde, ak by pani Birdová náhodou po ceste vypadla z auta pána Browna. Niekoľkokrát si vetu vyskúšal a zamával labkami vo vzduchu ako človek na obrázku.

Keď Paddington zdvihol zrak, prekvapene zistil,